

De svagaste i samhället

I samband med försvaret av assistans-reformen mot regeringens nedskärningar finns det många välsinnade supporters som vill hjälpa oss. I detta syfte får vi ofta höra att vi tillhör de svaga i samhället eller rentav de svagaste av de svaga.

Jag tror att vi vinner litet i det långa loppet om befolkningen – och vi själva – om och om igen får höra att vi är svaga. Risker finns att det blir en självuppfyllande profetia. Vem vill ge ett arbete, ett politiskt uppdrag eller en viktig samhällsposition till en av de svagaste? I relation till det intresse och de materiella resurser som Sverige satsar på vårt område finns det få personer med funktionshinder som har nått en hög position vare sig i politiken, förvaltningen, näringslivet eller medierna. I jämförelse med tex USA. Tanken ligger nära att vi som grupp får betala ett pris för de reformer vi åtnjuter när vi samtidigt utpekas som tycka-synd-om objekt.

Vem kan tänka sig att förälska sig i en av de svagaste eller tro att en av dem kan bli en bra förälder? Det senare hände mig och min fru, när vi fick avslag på vår ansökan om adoption enbart pga mitt funktionshinder. Vi fick kämpa i fyra år upp till regeringsrätten för medgivandet.

Jag vet att de flesta som använder talesättet inte tror att styrka i dagens samhälle

sitter i rörliga ben eller starka armar. Jag vet att uttrycket används i syfte att hjälpa oss – i det föreliggande fallet – att slippa bli utsatta för nedskärningar i assistans-reformen. Men jag tror inte att ändamålet helgar medlet. Vi kanske vinner slaget men förlorar kriget.

Själv försöker jag berätta hur mycket reformen betyder för den enskilde i sin utveckling från objekt till subjekt – från att vara kolli i vårdapparaten eller familjens börda till att utveckla en högre grad av oberoende, självbestämmande och självrespekt. Med hjälp av personlig assistans kan vi klara oss själva, kan vi bidra till samhället. Även de av oss som inte kan arbeta – inte ens med hjälp av personlig assistans – bidrar till ett bättre samhälle. De anhöriga får sina egna liv tillbaka och vi ger arbetstillfällen. Ett samhälle mår inte bra av för stora skillnader i livskvalitet.

Det finns tillräckligt med positiva och framåtriktade argument för att försvara assistans-reformen och att driva andra angelägna frågor på vårt område. De personer som verkligen förstår vår situation kommer att visa det både i sitt engagemang och i sitt ordval.

ADOLF RATZKA